

Het was 1989. Het was zaterdag.

Ik was op een plek waar je me in 1989 vaak op zaterdagen kon vinden: Golden Tee Golfland.

Golden Tee Golfland bestaat echt. Het ligt aan een echte straat die Castro Valley Boulevard heet, in een echt plaatsje dat Castro Valley heet. Zoek maar op.

Golden Tee Golfland is een echte minigolfbaan. Het staat er vol met alle nepdingen die je in elk echt minigolfpark tegenkomt: echte nepmolens, echte neptempels en drie echte nepdraken die met hun lange nek uit een nepvulkaan steken.

Castro Valley ligt in Californië, waar de zon schijnt en de hemel strakblauw is. Het is bijna altijd lekker om buiten te zijn. Erg handig als je van minigolf houdt.

Toen ik klein was, vond ik minigolf wel oké.

Maar videospelletjes vond ik te gek.

En in Golden Tee Golfland had je een spelletjeshal.

Buiten was het een heerlijke voorjaarsdag.

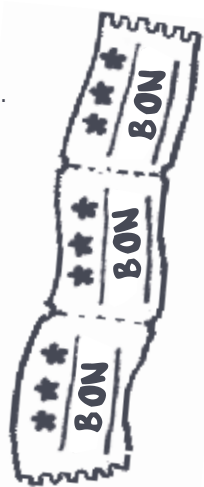
Binnen in de spelletjeshal was het donker en rook het naar oud tapijt. Boven een balie in de hoek stond in roze neonletters **SNACKBAR**. Daar verkochten ze pizzapunten voor één dollar. (De pizza was niet erg lekker.) Plastic hockeypucks tikten tegen de randen van de tafels. Harde rubberballetjes rolden over de Skee-Ball-helling omhoog en ploften met een klap in de goot neer. Automaten bleipten.

SUPER
BAL

Kinderen schreeuwden. Automaten bloepten.
Kinderen schreeuwden nog harder. Er was een
gedeelte met spelletjesautomaten die lange stroken
met bonnetjes uitspuugden. De bonnetjes kon je
inwisselen voor plastic prijzen: nepspinnen, superballen.
De prijzen waren goedkoop. De spelletjes met
bonnetjes waren voor losers. Ik was hier alleen voor
de videospelletjes. Daarbij kon je met een kwartje drie
levens kopen, en de enige prijs was een plek op de lijst
met highscores. Je speelde niet voor superballen. Je
speelde om de allerbeste te zijn.

De speelautomaten stonden in nette rijen, als de zuilen
van een tempelruïne. De beeldschermen gaven licht. In
het donker flitsten de woorden *mint inwerpen* op. Ik
stond in de hoek, voorbij *Altered Beast*, voorbij *Excalibur*,

voorbij *Teenage Mutant Ninja Turtles* en *Ghouls 'n Ghosts*. Die spelletjes waren allemaal goed. Maar ik speelde *Spymaster 2: arcade edition*. *Spymaster 2: arcade edition* was het vervolg op *Spymaster*, en je kon het alleen in een spelletjeshal spelen. Het zag er nóg beter uit. De missies waren nóg idioter. Maar het spel stond er vooral om bekend dat het ontzettend moeilijk was. Onmogelijk. Onverslaanbaar.

En daar stond ik, tegenover de laatste tegenstander, met drie levens én extra krachten.

Achter me hoorde ik iemand zeggen: 'Hé, die jongen gaat *Spymaster 2* winnen!'

Spring. Stoot. Spring. Spring. Stoot. Al drie uur stond ik over het spel gebogen. Zwetend sloeg ik op de knoppen. Toen mijn moeder me die ochtend afzette, had ze me een vijf-dollarbiljet gegeven. Vier dollars had ik omgewisseld voor kwartjes. Met de laatste dollar had ik een pizzapunt gekocht. Het vette bordje stond nog boven op de automaat.

Achter me had zich een hele groep toeschouwers verzameld.

'Hij heeft nog drie levens,' zei een jongen.

'En extra krachten!' zei iemand anders.

'Ik heb nog nooit meegemaakt dat iemand dit spel won,' zei een man in een hemdje. Hij was een jaar of veertig en hing altijd in de spelletjeshal rond.

Ik probeerde alle drukte te negeren. De laatste tegenstander bij *Spymaster 2* was de *Spymaster* zelf: een reusachtige КСВ-agent die een zwart pak droeg en een metalen koffertje bij zich had. Het laatste gevecht vond plaats op de vleugel van een Russisch vliegtuig.

Om de aanvallen van de Spymaster te ontwijken ramde ik steeds weer op de spring-knop.

'Hé, jongen, hoe heet je eigenlijk?' vroeg iemand.

'Mac.' Ik hield mijn ogen strak op het scherm gericht.

'Matt?'

Dat overkwam me regelmatig.

'Mac,' zei ik. 'M-A-C.'

'Hé, dat heeft maar drie letters! Je kunt je hele naam op de lijst met highscores zetten!'

Dat klopte. Dat was in de jaren tachtig het leukste als je een naam van maar drie letters had. En als ik van het spel won, zou ik op plaats één van de lijst komen te staan. Iedereen die in Golden Tee Golfland kwam, zou zien dat ik de allerbeste was.

De Spymaster gooide een staaf dynamiet naar me toe. Ik sprong eroverheen en stompte hem in zijn maag.

De toeschouwers riepen mijn naam.

'Hij gaat winnen!' schreeuwde de man in het hemdje.

'Gaaf!' zei een jongen.

'Neuh. Hij verknalt het zo,' zei iemand.

Die stem herkende ik.

Het was de stem van Derek Lafoy.

Derek Lafoy zat bij mij op school. Hij noemde me 'Mac Bar-Netjes'. Hij gooide mijn gymschoenen op het dak van school. Als huisdier had hij een slang, die hij in een glazen bak met rood licht in de hoek van zijn kamer had staan. Van die slang wist ik door verhalen van kinderen die hem hadden gezien. Zelf was ik nooit bij Derek Lafoy thuis geweest. Hij nodigde me nooit uit voor zijn verjaarspartijtje. (Als hij dat wel had gedaan, was ik zeker gekomen.)

'Derek,' zei ik. 'Wat doe jij hier?'

'Ik vier mijn verjaardag.'

'O,' zei ik.

Heel even rukte ik mijn ogen los van het scherm en keek over mijn schouder. In de drom mensen achter me zag ik een heleboel klasgenoten. Tiffany. Brandon. Hendrick.

De twee Ashley's.

Op het scherm verscheen een aftelklok. Ik had nog tien seconden om een nieuw kwartje in de gleuf te gooien, zodat ik kon doorspelen.

OVERGEBLEVEN TIJD: 10

Ik voelde in mijn broekzak. Daarin zat alleen het servetje dat ik bij mijn pizzapunt had gekregen.

OVERGEBLEVEN TIJD: 6

'Ik zei toch dat hij het zou verknallen,' zei Derek Lafoy. Ik haalde mijn portemonnee uit mijn zak en trok het klittenband los. Misschien kon ik binnen zes seconden naar de wisselautomaat lopen en terug.

Ik had geen geld meer.

OVERGEBLEVEN TIJD: 2

'Hé, heeft iemand misschien een kwartje?' vroeg ik.

Maar opeens waren alle mensen die achter me hadden gestaan weg.

OVERGEBLEVEN TIJD: 1

Op het scherm knipperden de twee treurigste woorden die ik kende:

Ik was sprakeloos.

Ik keek op mijn horloge.

Mijn moeder was naar de film met haar vriend, Chris.

Chris nam haar altijd mee naar de middagvoorstelling.

Volgens hem betaalden alleen idioten de volle prijs voor een bioscoopkaartje. Pas over een halfuur zou mijn moeder me komen ophalen.

Wat moest ik tot die tijd doen?